

RW overlopen. De eerste nummers lijken niet in te gaan op zijn domein. Die kerel aan de balie was het niet meer zeker, maar hij dacht aan april of mei. April dan, benieuwd. Aha, dat is ook interessant, ja. *Kroniek van het verbintenissenrecht*, over het afgelopen gerechtelijk jaar. Bon, dat stipt hij ook aan. Volgende nummers. Nee, mei is niet meer interessant. De rest wellicht ook niet meer. September dan. Wat? Mais non!? Dát moet hij zeker noteren: *De ontwerpen Vranckx, Vanderpoorten en Van Elslande betreffende de afstamming*. Tja, je weet nooit wat er allemaal in zijn bloed zit. Voor in zijn vrijetijd dan. Oktober mag geschrapt worden. November dan. Amai: *Bedenkingen over de hiërarchie van de waarden in het bijzonder strafrecht*. Hoe filosofisch klinkt dat niet! Bon, voor als hij eens een filosoof ontmoet, zeker? Haha. Ook geklasseerd in het lijstje vrijetijd. En dan de laatste maand. Wauw! *Thomas Morus: vijf eeuwen utopie*. Watte? Nu moet hij zich zeker een wijsgeer als kompaan zoeken! Daaraan zie je hoe onwaarschijnlijk rijk het recht is. Ah, het is dan nog een redevoering over zijn leven. *Guilty?* Was hij dat? Nu ja, met koning Hendrik VIII wist je maar nooit, zeker? Pfff, als hij later zelf maar zijn utopia vindt ...

Intussen is de jongeling van daarnet stilletjes achter de tafel van Philippe komen sluipen. Hij geniet zichtbaar van de zoekende zonderling: zijn rug, zijn handen, zijn hoofd, *la présence intellectuelle de son corps* ...

‘Et alors, ça va, monsieur?’, vraagt hij voorzichtig.

‘Ja, hartelijk dank voor de tips’, antwoordt Philippe.

‘Dat is heel graag gedaan. Het is ook maar een job, weet je. Maar voor jou heb ik iets extra’s gedaan, geef ik toe.’

‘Ach zo? En, waaraan heb ik dat verdiend?’

‘Ik weet het niet. Het was zo ineens een ... opwelling. Vooral jouw ... euh, jouw juridische gretigheid viel me op.’

‘Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. *In labore vera requies*. In het werk ...’

‘... ligt de ware rust. Amai, en jouw Latijn is ook niet slecht.’

‘Ik heb wel nog een vraag over het werk van Delva.’

‘Oh, zeker. Delva? Zeg maar, ik luister.’

De bibliothecaris gaat naast Philippe op een stoel zitten en kijkt hem aan. De kerel hoort Philippes vraag, maar is intussen in gedachten met iets anders bezig: ‘*Dat voorhoofd, wat een lijn! In profiel is dat gewoon bijna goddelijk. En die handen: ze stralen kracht én zachtmoedigheid uit. Formidabel! Die zit in zijn eerste jaar zeker, want ik heb hem hier nog nooit mogen ontmoeten.*’

‘Dus?’, vraagt Philippe hem.

‘Euh ... ja, sorry ...’, verontschuldigt de medewerker zich. ‘Wil je nog even herhalen? Ik was wat verstrooid.’

‘Wel, mooie jongen, dan is de vraag of de aanleiding daarvoor een kwestie van overmacht was of niet. Juridisch maakt dat immers een groot verschil uit. Imprevisieer, weet je wel? Soit, een advocatengrapje ... Die Delva nu, heeft die zich ook ingelaten met het verbintenissenrecht? Ik veronderstel van wel, want het huwelijk an sich is toch een en al verbintenis?’

‘Euh ..., ah,’ begint de bibliotheekjongen te stamelen, ‘nu snap ik het. Nee, ik

bedoel, ja, dat ... weet ik niet. Het huwelijk? Zoveel ken ik er nu ook weer niet van, weet je. Ach, dit alles is allemaal zo onvoorzien. Trouwens, ik moet terug naar de balie. Sorry ...'

Hij steekt zijn hand uit naar Philippe om afscheid te nemen. Ze schudden elkaar de hand, ietsiepietsie langer dan gewoonlijk, naar het aanvoelen van Philippe.

'Daaag', klinkt het nog opgelucht. En weg is de medewerker.

'Dag', antwoordt Philippe in stilte.

Aan zijn rechterhand speelt nog een tedere tinteling na ...

'Wat een leuke ontmoeting, zeg. En een mooie verschijning op de koop toe.'

2.

Johan staart uit het venster van zijn kot op de tweede verdieping, aan de straatkant. Al bij al valt het wel mee, als plan B: de docenten zijn vriendelijk, de medestudenten vallen mee, de school is makkelijk bereikbaar met de fiets. En er is een pingpongtafel, beneden in de ontspanningsruimte. Joepie!

Hij zit in zijn eerste jaar vertaler-tolk, Engels-Duits, in de grote stad. Voor een West-Vlaming is dit een hele omwenteling: in zijn centje, in een studentenstad, in 't hoger onderwijs, op kot, voor de eerste keer. Een kot aan het water, met uitzicht op een brug, voor een schappelijk prijsje. Tja, oké, betaald door zijn ouders. Wat moet een jonge gast nog meer? Talen studeren is wel niet zijn eerste keuze. Dat was filosofie. Maar hij zal er het beste van maken. Dat belooft hij zichzelf toch.

Hij heeft een strikt weekschema: op zondagavond, na het voetbal in 2de provinciale reeks, rijdt hij met zijn motorfiets van Beveren-Leie naar Gent. Hij parkeert voor de deur in Ter Platen of, bij slecht weer, op een plekje onder de brug. Handig! Hij eet iets kleins, zet muziek op, leest nog wat en gaat dan slapen. Vanaf de maandag starten de lessen. Op dinsdag- en donderdagavond gaat hij naar de voetbaltraining in zijn dorp. Op en af met de moto dus. En op vrijdagavond, soms pas op zaterdag, keert hij terug naar huis, voor het weekend. Een druk programma, veel heen en weer.

Na enkele maanden is hij het studentenleven al goed gewoon. Tijdens de middag-pauze speelt hij pingpong en werkt zich op tot de beste van zijn jaar. Na de lessen houdt hij korte babbeltjes met andere studenten. Met jongens vooral. Ook wel met meisjes, want hier en daar loopt er wel iets moois rond ... In het auditorium let hij goed op en in de taallabo's werkt hij goed mee. Hij is zeer sterk in het vak psychologie, hij is een van de beste voor Nederlands, zijn uitspraak van Duits is *wie ein Profi*, en voor Engelse literatuur wordt hij door de docent publiekelijk in de bloemetjes gezet voor zijn Nederlandse versie van het gedicht *Do not go gentle into that good night* van Dylan Thomas. Hij mag het zelfs voordragen, vooraan in het auditorium, voor zijn tachtig medestudenten. Hij groeit, man! Wat een moment! Bij de eerste examenperiode in december haalt hij dan ook goede punten, behalve voor Duitse grammatica. Dat heeft hij zwaar onderschat. *Deutsche Grammatik, so eine Scheiße!* Daarom vlucht hij wel eens in de *good old folk* en voelt hij zich ook een *poor wayfaring stranger* in donker oorlogsgebied. In het tweede semester zet hij de goede trend voort en tracht hij zich echt te herpakken voor grammatica.

Deutsche Sprachlehre für angehende Deutschlehrer, het handboek van Dr. P. Kieft, is echter niet van de poes. Driehonderdzeventig bladzijden vol regels en uitzonderingen. Alles in het Duits, wel te verstaan. Het naslagwerk van Duden, *Die Grammatik. Unentbehrlich für richtiges Deutsch*, overtreft echter alles: zevenhonderdvijftig bladzijden, die dieper ingaan op het overzicht van Kieft. Auf Deutsch, selbstverständlich!

Johan trekt de nodige besluiten. Onontbeerlijk!? Dat klinkt al even sterk als levensnoodzakelijk. Indien iemand hem het onderscheid zou vragen tussen Engels en